

(המשך מעמוד 31)

שלמה, ובה יותר מחצי מיליון תושבים, בניינים רבייקומות ושטח בנוי צפוף, עיר שמגינים עליה יותר מרבבת לוחמים שאין להם מה להפסיד, והמגינים על מישפחתי תיהם ומנהיגיהם, יעלה בכמה עשרות הרוגים?

על כל פנים: בגין לא האמין, וחבריי הממשלה לא האמינו.

שרון: באמת, נעצרנו משום שידענו כי אש"ף החליט לעזוב.

אכנרי: זה מוזר, זה מוזר מאוד, כי כעבור כמה דקות אומר שרון את ההיפך הגמור!

פאלאצ'י: מדוע, אם כן, המשכת בטבה, כאשר הם כבר הסכימו לעזוב? ...

שרון: משום שערפאת המשיך לשחק, לתחבל ותחבולות, לשקר, משום שהוא עשה מאיתנו צחוק... כן, לכן הפצצנו אותם, ועוד איך, ועוד איך אבל זה עבד!

אכנרי: מוזר, מוזר, לא נכנסנו לביירות, מפני שידענו כי אש"ף החליט לעזוב, אבל הוא לא החליט לעזוב, ולכן היה צורך בהפצצתהותפת של העיר, "ועוד איך, ועוד איך!"

אחת מהשתיים: או שהחליטו לעזוב, או לא — ואז ההפצצה היתה פשע, או שלא החליטו לעזוב — ואז לא זיהי הסיבה להחלטה הישראלית שלא להסתער על העיר.

שרון: בלילה שלאחר מכן (אחרי הפצצתהותפת של ה-11 וה-12 באוגוסט) הם נכנעו לתנאינו, ואני הפסקתי.

אכנרי: הם לא, נכנעו לתנאינו, אין זו אמת.

אש"ף יותר על כמה עמדות-מיקוח שלו (נסיגת צה"ל מביירות למרחק של כמה קילומטרים, ועוד), אך ממשלת-ישראל ויתרה על כמה מתביעותיה העיקריות, היא ויתרה, למשל, על קבלת רשימות מפרטות של אנשי-אש"ף, לפני הנסיגה, היא ויתרה על התביעה שלא יישאר משרד של אש"ף בביירות, היא ויתרה על סירובה להסיג את כוחותיה לפחות בכמה עשרות מטרים מכביש ביירות-דמשק, בעת מעבר שיירות-הנסיגה (ואחר-כך הפרה תנאי זה), ועוד.

שרון: אני לא נכנסתי לביירות בשל הסיבה שאותה אמרתי, כלומר, כדי למנוע הרג והרס של אורחים.

אכנרי: אכן, איזה אדם הומאני! הוא מצוה לערוך במשך יומיים רצופים הפצצות-תופת, המגיעה לדיבריי בגין לשיאי מילחמת-העולם-השניה — וזאת אך ורק כדי למנוע הרג והרס!

אני! אני! אני!

ש' הדיקטור גם על השימוש בגוף ראשון יחיד, "אני לא נכנסתי", היילי צה"ל היו צריכים להיכנס, ולא גנרל אחד, מבלי להבחין בכך, אימך אריאל שרון לעצמו ככל הראיון הזה סיגנון מובהק של דיקטטור, כאילו לא לחמו במילחמה זו רבבות רבות של חיילי צה"ל, אלא איש אחד, הוא שעשה, הוא שניצח, הוא שלחם, אני, אני, אני.

ואחרי כל אלה הגיע שרון לשיא ב"ספוק העיקרי של הראיון כולו: **שרון:** נתתי לרוצחים האלה מתנה: את מתנת החיים, נתתי להם את ההזדמרות לחיות, הם חיים משום שאני בחרתי לתת להם חיים!

אכנרי: יש כן סימנים של שיגעון? גדלות, המהולים בזעם ילדותי, קודם כל: שוב אני-אני-אני, אני נתתי להם מתנה, אני נתתי להם הזדמרות לחיות, אני בחרתי לתת להם להיות, אין ממשלה, אין ראש-ממשלה, אין צה"ל, הכל נשק על פיו של האחד.

אך הטענה עצמה מגוחכת לגדי, אין לאיש שמץ של ספק שאילו יכול היה שרון לפרוץ לביירות המערבית בלי קורבנות רבים — כלומר, לולא היה צפוי קרב-הגנה עיקש ביותר של כוחות-אש"ף — הוא היה עושה זאת.

שרון לא נתן לאיש את החיים במתנה — גם לא לחיילי צה"ל, שאותם הוא היה מוכן להקריב, אנשי אש"ף יצאו מביירות, ויצאו על דיגליהם ונישקם, מפני שהיו מוכנים להילחם.

בעניין זה יש לאריאל שרון בעיה אי-שית — והוא חושף אותה, בעל כורחו, בראיון זה.

הוא זועם, הוא זועם על ערפאת ש"עשה מאיתנו צחוק" (מעניין, כאן מר

פיע לפתע גוף ראשון רבים, הוא לא אומר "עשה ממני צחוק"), ואריאל שרון אינו אוהב שעושים ממנו צחוק.

היו מאות סימנים לכך שבשדה-הקרב נולד כבוד הדדי בין הלוחמים משני הצדדים, רבבות לוחמים ישראלים באו לפעם הראשונה במגע עם "המחבלים", ולמדו להתייחס אליהם כאל חיילים לכל דבר, קציני צה"ל וקציני אש"ף ניהלו משאומתן בשדה-הקרב, כשוויים עם שוויים, שובים ושבוים יצרו ביניהם ידידות, חיי-ים קרביים דיברו בטלוויזיה בהערכה על רוח-הקרב והלהימה ה"עיקשת" של הלוחמים הפלסטיניים.

כבוד הדדי זה הוא נכס, מפני שהוא יוצר בסיס ריגשי לשלום של מחר, אריאל שרון אינו מסוגל לכך, ככל שגדל כישלונו בהשגת מטרותיו בלבנון, כן גדלה שינאתו לאוייב, שגילה ליפע כוח-להימה ותבונה איסטרטגית, זעמי אינו יודע גבול:

שרון: לא, גבירתך, אלה לא היו לוחמים, גם לא בביירות, כאשר אתה עוצר שיירה של הצלב האדום כדי לגנוב אבקתי חלב המיועדת לילדים, ואתה צוחק כאשר מבקשים ממך לא לעשות כך, אין אהה חייל, אתה טרוריסט, רוצח, הסורים אינם מתנהגים כך, הירדנים אינם מתנהגים כך, המצרים אינם מתנהגים כך, הרוצחים של ערפאת מתנהגים כך... בקשי ממני הכל, אך אל תבקשי ממני לכנות אותם "חיי-ים"...

אני רוחש כבוד למצרים, משום שהם לחמו היטב נגדנו, אני מכבד את הירדנים, משום שהם היקשו עלינו את המלאכה בירושלים, אני מכבד את הסורים על הדרך שבה הם ניצבו מולנו במילחמה זו, אך אינני מכבד את הפחדנים הללו של ערפאת, משום שהם פחדנים.

אכנרי: חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

למה לא היה לך חוסר-ההגיגון שבדברים האלה

מילחמה זו מבחינתו של ערפאת, לא הייתי רואה בה תבוסה צבאית?

תינוק בניתוח קיסרי

מה היו כוונותיו של אריאל שרון לגבי לבנון — כמה שבועות לפני שנרצח בשיר אל-ג'מיל?

שרון: אני מבטיח לך כי אין לנו כל כוונה שהוא להחזיק בסנטימטר רבוע אחד של לבנון.

פאלאצ'י: אבל אינכם צריכים להחזיק בשום דבר, מה שאתם צריכים הוא "לבחור" בידיד בן 34 כנשיא, הבה נא-מר — פלאנגיסט בשם בשיר ג'מיל —

לכרות עימו ברית, להחזיק את צבאכם שם לתקופה מסוימת, כדי להגן על הבית, די והותר בכך כדי שתהיה לכם מושבה דה-פאקטו, כפי שיש לרוסים ב-אפגאניסטאן.

שרון: גברת פאלאצ'י, את אשה נחמתי

אורי'אנה — לא, ואחתי?

דה מאוד, ואני רוצה להיות אדיב כלפיו, איני רוצה לצעוק עליו, ואיני רוצה לי-אבד את קור-רוחי, אך מעולם לא שמעתי דיבה כזאת, שקר כזה, עלבון כזה, את מוציאה עלי דיבה, את מעליבה אותי.

אכנרי: הנה כי כן: קודם כל ההכחשה הטוטאלית, הכחשה זועמת, נרגזות, של איש הגון אשר מטילים דופי במני-עיו, אחר-כך נשמעת מנגינה שונה לגמרי: **שרון:** אין לנו רצון להתערב בענייני-נים הפנימיים של לבנון, אבל תהיה זאת צביעות לומר נסיון לממשלה, את מוכנה לשוב ולארח את הסורים ואת החבלים.

אכנרי: זהו מישפט קלאסי, במרכזו עומדת המילה "אבל", מה שבא אחריה "אבל" סותר את מה שנאמר לפניו, אם אין לממשלת-לבנון הכוחות לעשות מה שהיא רוצה, משמע שאינה חופשית, היא משועבדת לישראל, היא צריכה לר-קוד לפי החליל הישראלי, ישראל קובעת מה מותר ומה אסור לה לעשות, כמו פולין, כמו אפגאניסטאן.

בשיר אל-ג'מיל למד זאת במהרה, אחרי שנבחר, לא רצה לעשות שלום רשמי עם ישראל, הוא סבר כי האינטרסים הבסיסיים של לבנון ייפגעו אנושות אם יהתחם על חוזה-שלום, הוא נכנס לעימות קשה עם מגחם בגין ואריאל שרון, וכבר גע הנכון נרצח.

לפני שזה קרה, אמר האיש שמינה אותו: **שרון:** הממשלה החדשה (של לבנון) היא תינוק שזה עתה נולד בניתוח קיסרי, האם תינוק, שזה עתה נולד בניתוח קיסרי, מסוגל לספול במצב הנוכחי בלבנון?

אכנרי: הניתוח הקיסרי בוצע על-ידי המנתח המפורסם אריאל שרון, הופעל טרור אישי כביר על חברי הפרלמנט ה-לבנוני, כדי לבוא לישיבת-הבחירה וכדי לבחור בג'מיל, רבים מהם הובאו בכוח, ממש, באיום בנשק, והם בחרו כפי ש-בחרו בידעם כי צה"ל ממתין להם בחוץ, אך גם אחרי שזה קרה, לא חלם שרון להניח לבשיר לנהל את המדינה לפי הבר-נתן, הוא היה "תינוק", ועל כן היה זקוק

לאפטרופוס, שרון קיבל על עצמו את התפקיד.

שרון נכנס לביירות המערבית ברגע ש"הכוח הרב-לאומי יצא משם, תוך ניצול מותו של בשיר (בכל המילחמה הזאת באו התנקשויות ברגע הנכון: ההתנקשות בר-ארגוב איפשרה את פתיחת-המילחמה, ה-התנקשות בבשיר איפשרה את הכניסה לביירות המערבית), יש מקום להנחה כי התכוון לבצע מהלך זה, תוך הפרת הפסי-קת'האש, גם אלמלא היה בשיר נרצח.

ברור לגמרי כי שרון אינו מתכוון ל-צאת מלבנון — לא תוך חודש, לא תוך שנה, כבר בדבריו בראיון זה הובהר ה-דבר לגמרי.

זועה במלון

צד הדברים הנוגעים במישרון למילחמה, אמר שרון בראיון זה כמה דברים המאפשרים הצצה מעניינת אל תוך עולמו הרוחני.

למשל, לגבי הטרור, יש כאן תיאור מ-עניין של פיצוץ מלון המלך דויד בידי אצ"ל (שלשרון לא היה כל קשר אליו):

שרון: האירגון שהונהג על-ידי בגין לא התקיף אורחים, עבור מר בגין היה זה עניין של כבוד, והוא הורה לאנשיו לא לפגוע באורחים.

אכנרי: זוהי אגדה יפה, אך אין בזה שמץ של אמת, נכון הוא שבגין לא יצא להרוג אורחים בריטיים — אך מעולם לא היסט לתת פקודה להרוג אורחים ערביים, לפני שבגין בא ארצה וקיבל על עצמו את הפיקוד על אצ"ל, בשנות ה-30 המאו-חרות, ביצע האירגון — בפקודת דויד רזיאל — שורה של פינועים גדולים בש-וקים המרכזיים של חיפה וירושלים, בפני-גועים אלה נהרגו עשרות רבות של יל-דים, גברים ונשים.

כאשר בא בגין, התרכזה המילחמה תחי-לה בבריטים, אז אכן נעשה נסיון למנוע פגיעה באורחים בעלי עור לבן, אך ברא-שית מילחמת-העצמאות, כאשר אצ"ל עבר להילחם בערבים, לא היתה שום הסתיי-גות כזאת, בשער יפו בירושלים, ובמקו-מות אחרים, בוצעו פינועים המוניים ללא-אבחנה באורחים ערביים, וביניהם ילדים ונשים, זה הגיע לשיאו בפעולה הזכורה ל-שמיצה בדיירי-אסין.

שרון: הפצצה במלון המלך דויד נועדה לפגוע בשילטונות הצבאיים הבריטיים, ה-אחריות למותם של האנשים שם רובצת על כתפי הנציב העליון הבריטי, שהוזהר חצי שעה לפני הפיצוץ, במקום לפנות את המלון, הוא נמלט לבדו.

אכנרי: נניח לרגע לפרטים, שהם כוזבים כרגיל, (לא הנציב העליון היה שם, אלא המוזכר הראשי, וכי), אך הבה נבדוק את הטיעון המרכזי, שרון אומר: מותר לשים פצצה בבניין שבו נמצאים יותר ממאה בני-אדם חפים-מפשע, מתוך תיקוה שמי שאחראי בבניין, אכן יקבל בעוד מועד את האזהרה, וגם יפעל על פיה, אם הדברים אינם מתרח-שים כך, הרי מותם של 79 נשים וגברים תמימים אינו פשע הרובץ על ממשית-הפי-צצה, אלא על מי שנמצא בבניין.

יש כאן כל התהליך המוביל להפצצת ביירות, תוך הריגת אלפי בני-אדם חפים-מפשע, אלא המפוצץ אשם, אלא האחראי על הבניין, במיקרה זה — אש"ף.

אך הייתי מייפץ לאריאל שרון לחשוב היטב על משמעות הטיעון שלו, כי יש בו כדי להצדיק את כל מעשי-הזוועה של אירגוני אש"ף.

לפי אותו ההגיגון, לא חוספי הספורט-אים הישראלים במינכן אשמים, אלא ה-ישראלים (או הגרמנים) שסירבו להיכנע להם ולנהל עימם משאומתן, לא מבצעי הפינוע במעלות, שביקשו להחליף את הילדים בעצירים ביטחוניים, אלא מי ש-החליט שלא לנהל עימם משאומתן אלא ל-הסתער על בית-הספר, לא חוספי אוטו-בוסי-הדמים, אלא מי שפתח עליהם באש, זהו הגיון מסורס, שיש בו כדי לתרץ כל זוועה, אלא שרון לא התכוון לתרץ את הזוועות של אש"ף, אלא רק אלה של בגין ושל עצמו.

זועה בקי'בה

היא עושה זאת גם בקטע שבו חקרה אותו פאלאצ'י על מעשה-הזוועה ה- (המשך בעמוד 72)